

МАЛКИЯТЪ ПУШАЧЪ

Я го вижте вие него какъ се надува. Вирналъ глава, издалъ носъ напредъ, съ цигара въ уста. Пъхналъ ржце въ джебове, крачи на широко и гледа отъ високо.

Закрачилъ нашъ Владко и не иска да знае за нищо. Другарчетата му го гледатъ и се чудятъ защо се тъй надува. А той дори не ги поглежда.

Но неговото тѣло не бѣше свикнало съ тютюна. Сърд-дето му затуптѣ силно, като че ли ще изхвъркне изъ гърдитѣ. Студенъ потъ покри челото му. Но Владко върви, крачи важно, като щъркелъ изъ блато и гледа на около си. Ала въ очитѣ му притъмнява. Скоро усѣща, че краката му се преплитатъ и не го слушатъ. Залюшка се Владко изъ улицата, всѣко камъче го спъва. Мжчи се да се държи добре, обтяга крака, но на-праздно. Силитѣ му го напушатъ, очитѣ му се премрежватъ.

Свѣтъ му се завива. Владко прави последни усилия, но напраздно: всичко около него скача, върти се. Направи още една крачка и хопъ препъна се и се сгромоли на земята. Какво стана следъ това, той нищо не помнѣше.

Когато отвори очи, той се видѣ на лѣглото си, а надъ него докторътъ.

— Тъй а, ти, Владко, днесъ си направилъ първъ опитъ да запушишъ тютюнъ, но ти си се отровилъ отъ силната тютюнева отрова. Сега ще лежишъ, докато оздравѣешъ, а следъ това ще ти разкажа приказката за тютюна, защо той е тъй отровенъ.

Лицето на Владко бѣ бледно. очитѣ мжтни и хлътнали. Главата му тежеше, като че ли бѣше пълна съ олово. Нищо не му се ядѣше.

Минаха се дни и Владко оздравѣ. Докторътъ го сподоби наново и му разказа обещаната приказка: